

har, hvis jeg da ikke tager meget fejl, netop udtrykkelig stemt for Lovforslaget, som det her foreligger; og samtidig henstillet til mig at arbejde for en videre Udvikling af de Tanker, der laa i § 5, en Henstilling, som jeg med Glæde følger.

Det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at dette Lovforslag i Virkeligheden er en Blanket, som man i Hovedsagen overlader Justitsministeren at udfylde. Hvis der overhovedet skal komme noget ud af den Ordning, som er paatænkt gennem Lovforslaget, kommer Ministeren virkelig til at udfylde Blanketten saaledes, at Rigsdagens Flertal i begge Ting kan tiltræde det, og med mit Kendskab til det ærede Medlem ved jeg, at man skal være meget forsigtig med, hvorledes man udfylder den Blanket; hvis man vil være sikker paa det Omraade. Man tør derfor ikke paastaa, at der i Vedtagelsen af dette for en Justitsminister ligger nogen som helst Bemyndigelse til eller Mulighed for at udfylde Blanketten anderledes, end Rigsdagens Flertal i begge Ting til enhver Tid ønsker det.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at Bekostningen skræmmede ham, det tiltalte ham ikke at købe en Vare, naar han ikke vidste, hvad den kostede, og endda ikke var glad for Varen i alle Henseender. Ja, den Vare, som dette Forslag repræsenterer, er jo det ærede Medlem principielt glad for, og den koster ingenting. Det er kun et Løfte om, at Rigsdagen i 1930—32 vil bære sig ad paa den fornuftige Maade, som ganske vist er forudsat i Forslaget, og det koster ingenting, den Vare kan det ærede Medlem for saa vidt faa gratis.

Det ærede Medlem gjorde dernæst i Forbindelse med sin Bemærkning om Bekostningen den Tilføjelse, at jeg løftede en Flig af Sløret ved at sige, at det var vanskeligt at svare paa, hvad denne Ordning vilde koste, idet det muligvis ogsaa vilde vise sig nødvendigt at statsansætte Politifuldmægtigene. Ja, men netop da jeg ikke ved, i hvilken Udstrækning man vil føle sig moralsk bundet til at tage Konsekvenserne af dette Forslag, kan jeg ikke tjene det ærede Medlem i at sige, hvad Forslaget koster, han ved nøjagtig lige saa meget derom som jeg. Men paa den anden Side vil jeg dog meget gerne tage Afstand fra den Betragtning, at det skulde være forsvarligt fra Statens Synspunkt at lønne en Del Embedsmænd, oven i Købet Retsembedsmand, paa en saadan Maade, at de for at leve er nødt til at bjærge Resten fra den Del af Befolkningen, som i øvrigt ofte maa søge dem i Embeds Medfør. Hvis det ærede Medlem er enig med mig i den

Grundbetragtning, tror jeg ikke, det vil kunne lykkes ham Aar efter Aar at fortsætte Undersøgelserne om denne Sag, uden at der overhovedet nogen Sinds træffes en forsvarlig eller fornuftig Ordning, før vi er sikre paa alle Forhold og sikre paa, at Økonomien taaler et hvilket som helst Offer. Jeg har ikke noget imod, at det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem tager praktisk og materielt paa Sagen, men jeg kunde dog ønske, at der var et lille Stænk af Idealitet ogsaa i de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende. Dog, det ærede Medlem sagde jo, at Menneskene ikke er saa gode, som de burde være; lad mig da end med at give Udtryk for Haabet om, at det ærede Medlem paa dette Omraade vil vise sig at være bedre, end hans sidste Tale desværre lod formode.

Nygart: Den højtærede Minister spurgte ikke, om jeg vidste, at Sønderjyderne absolut vilde have knyttet til dette Forslag en Bestemmelse om, at disse Forretninger skulde kunne udføres paa Embedskontorerne. Det var heller ikke det, jeg sagde i min første Tale; jeg henviste til, at saa vidt jeg kunde skønne, var der et stærkt Ønske om at faa en Ordning, hvorefter man, ligesom tidligere, kunde faa disse Forretninger udført paa Dommerkontorerne, og det holder jeg fast ved. At man maaske har ladet sig bestikke af den højtærede Ministers gode Talegaver til at gaa ind paa dette Forslag til en Begyndelse, mod at det andet skulde komme senere, det er jo en Sag for sig. Men jeg har ikke den stærke Tro til, at det vil gaa saa let paa den Maade. For de forskellige Sagførere, som nu har sat en saa mægtig Kraft ind paa at faa Loven om Ophævelse af Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis gennemført, vil sikkert ikke være os behjælpelige med at faa indført Bestemmelser om, at en Del af de Forretninger, som de helst vil have for dem selv, skal udføres paa Embedskontorerne. Det tror jeg, ethvert æret Medlem vil give mig Ret i, og det er det, der belærer mig om, at vi absolut, naar vi ønsker at faa det, staar stærkest, naar vi forlanger begge Forhold ordnet paa een Gang.

Saa siger den højtærede Minister med Hensyn til Bekostningen: Det ærede Medlem — altsaa jeg — kan roligt stemme for det foreliggende Lovforslag, det koster ingenting; det er et Løfte. Ja, det er fuldkommen rigtigt, men et Løfte afgivet af en ærekær Mand maa jo holdes, og naar vi har afgivet et Løfte ved at stemme for Forslaget, saa